

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Pavla Molka ve věci žalobce P. Č., proti žalovanému **předsedovi Okresního soudu v Klatovech**, se sídlem Klatovy, Dukelská 138/III, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 127/2014 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Plzni z dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 127/2014 - 18, **se odmítá**.
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Dne 1. 8. 2014 podal žalobce (dále „stěžovatel“) žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného. Dne 4. 5. 2015 požádal o osvobození od soudního poplatku a současně předložil vlastní prohlášení, podle něhož je svobodný, plně invalidní, způsob bydlení má nájemní, nemá žádné zdanitelné ani nezdanitelné příjmy, jeho „*způsobilost zcizovat*“ je nenarušená, má „*desetitisíce*“ finančních závazků, není příjemcem žádné sociální dávky, jeho majetek tvoří psací stroj, televize a dvě jízdní kola, vydaje nemá žádné.

Krajský soud usnesením ze dne 17. 4. 2015, č. j. 30 A 127/2014 - 10, vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku 2.000 Kč za zásahovou žalobu a poučil jej o následcích marného uplynutí lhůty ke splnění poplatkové povinnosti. Návrhem ze dne 30. 4. 2015 se stěžovatel domáhal prohlášení o neúčinnosti doručení „*výzvy na listě 12*“ s tvrzením, že uvedená „*písemnost nebyla vložena do zásilky RR X, dodané poštou dne 22. dubna*“.

Písemností měl na mysli výzvu k zaplacení soudního poplatku, obsaženou v usnesení ze dne 17. 4. 2015, č. j. 30 A 127/2014 - 10.

Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) výrokem I. kasační stížností napadeného usnesení zamítl návrh stěžovatele na prohlášení neúčinnosti doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku, výrokem II. odmítl stěžovatelovu žádost o osvobození od soudního poplatku, výrokem III. zastavil řízení o žalobě a výrokem IV. rozhodl o nákladech řízení.

Krajský soud posoudil žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku podle jejího obsahu, v kontextu s dlouholetým počínáním stěžovatele, a rovněž s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22, jako návrh šikanózní a obstrukční, představující zneužití práva, tudíž jako žádost nepřipustnou a jako takovou ji odmítl podle § 46 odst. 1, písm. d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Nepřehlédl přitom ani skutečnost, že stěžovatel odmítl prokázat odpovídajícím způsobem své výdělkové a majetkové poměry.

Vzhledem k tomu, že žalobce nezaplatil soudní poplatek a neprokázal důvody pro osvobození od poplatkové povinnosti, krajský soud řízení o zásahové žalobě zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Návrh stěžovatele na prohlášení neúčinnosti doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku ze dne 17. 4. 2015 krajský soud zamítl s odkazem na listiny prokazující doručení zásilky stěžovateli (poštovní doručenka, referát soudního spisu, podání stěžovatele ze dne 30. 4. 2014, ve kterém znalost listin, tedy včetně výzvy k zaplacení soudního poplatku, přiznává). Podle krajského soudu tedy nebyla splněna podmínka pro vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.

Stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, kterou se domáhá jeho zrušení („*kasace celé jejich písemnosti na listě 18*“). V kasační stížnosti uvádí, že nenamítal nedoručení výzvy na č.l. 10, ale na č.l. 12, že místo aby se soud za „*(administrativní) pitomost*“ omluvil, tak „*svévolně žalobce osočuje z blbosti*“, že je svévolným konáním soudců krajského a Nejvyššího správní soudu po léta nucen vyplňovat tiskopisy č. 060 a 58 a v odplatě za neuposlechnutí tyto soudy ignorují jeho čestná prohlášení, že jiné soudy (v tomto případě i Nejvyšší správní soud) takové čestné prohlášení nemají za vadné, že nelze nakládat s údaji, kolik kasačních stížností podal, že soudci krajského soudu přednášejí pseudologické intrikující vývody, když svévolně ignorují jeho procesní žádosti, že procesní práva vůbec nelze zneužít, protože „*soudci jsou arbitři v řízení a nepřiblížením k návrhu či jeho odmítnutím tomu mají možnost zabránit*“, že mu nelze upírat právo polemizovat s „*aktem KS*“, když je jeho adresátem, respektive že není povinen sepsávat kasační stížnost v právnickém jazyce. Stěžovatel se odvolává na blíže nespecifikovaná rozhodnutí s tvrzením, že podporují jeho názory (1 As 54/10, 5 As 54/13).

Stěžovatel napadá usnesení krajského soudu v celém rozsahu, tedy včetně zamítnutí návrhu na prohlášení neúčinnosti doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku. Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, nepřipustná. Takovým rozhodnutím je podle judikatury Nejvyššího

správního soudu také usnesení o návrhu na prohlášení neúčinnosti doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku, neboť v těchto případech nejde o zásah do práv či povinností účastníka. Kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřipustná (srovnej k tomu analogicky usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2006, č. j. 5 As 15/2005 - 47, a rozsudek ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47). Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů kasační stížnost proti výroku I. usnesení krajského soudu podle § 120 s. ř. s., ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

Ve vztahu k napadenému výroku II. shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou podle § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení v tomto rozsahu a na základě důvodů spadajících pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť uvedená žádost stěžovatele byla odmítnuta.

Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel svými námitkami nikterak konkrétně nebrojí proti nosným důvodům o něž se opírá výrok II. napadeného usnesení, a jež tento soud shledává srozumitelnými a dostatečně argumentačně podloženými. Krajský soud založil své rozhodnutí na závěrech o šikanozní a obstrukční povaze žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, tedy na argumentaci přesvědčivě podepřené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22. V té souvislosti také zdůraznil, že stěžovatel byl již mnohokrát a v jiných řízeních řádně poučen o povinnosti prokázat svá tvrzení o majetkových poměrech a tuto povinnost nesplnil, respektive splnit odmítl jinak, než předloženým čestným prohlášením, o kterém ovšem ví, že představuje důkaz nedostatečný. S tímto závěrem stěžovatel nijak adekvátně nepolemizuje. Jeho kasační námitky jsou veskrze nesrozumitelné či nemají bližší vztah k věci. Také lze poukázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 10 As 93/2014 - 14, a ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 227/2014 - 10, s nimiž je postup krajského soudu v této věci souladný.

Taktéž ve vztahu k napadenému výroku III. je kasační stížnost přípustná podle ustanovení § 102 s. ř. s. Ani zde ovšem stěžovatel proti zdůvodnění rozhodnutí adekvátně nepolemizuje, nanejvýš opakuje „tradiční“ výhradu, že mu výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla doručena. S touto výhradou se ovšem krajský soud srozumitelně vypořádal, takže je důležité právě jen to, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za správní žalobu, přestože takovou povinnost měl ze zákona již podáním žaloby (§ 4 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Stěžovatel nesplnil podmínky pro případné osvobození od této poplatkové povinnosti, a soudní poplatek nezaplatil ani v náhradní lhůtě, kterou mu k tomu stanovil krajský soud v usnesení (výzvě k zaplacení soudního poplatku) ze dne 17. 4. 2015, č. j. 30 A 127/2014 - 10. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 22. 4. 2015 a krajský soud správně řízení zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích poté, kdy lhůta ke splnění povinnosti marně uplynula a stěžovatel byl o následku této skutečnosti ve výzvě k zaplacení soudního poplatku řádně poučen (§ 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti výrokům II. a III. usnesení krajského soudu zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřovala proti usnesení, které upravovalo jen procesní postavení stěžovatele v žalobním řízení, nebyl s ohledem na ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. žalovaný účastníkem řízení o této kasační stížnosti; soud proto o jeho nákladech nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu